

Pervasız Gönün Kıyama Durduğu

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 14 Şubat 2016

Köhne dokunuşlarında hayatı imleyen,
Bir süzgeçmişçesine, aşkımı demleyen,
Varsıl şafağı gök kubbenin şu dergâh,
An'ı kayıp bir fani,
İndinde tek bir hutbenin,
Dudakları kan revan bir minval,
Yitiminde onca hezeyan galip gelmiş bir kez,
Buğusu dağınık ömrün efkârı,
Haznesi kısık bir feryatta saklı.

İsyanların indinde bir soy kırim,
En sivri mekânında anlık hezeyanların,
Vakur bir iç çekiş.
Addedilen bir tünelin dipsizliği kadar
Hayra alamet olsa keşke şu münafık düşler,
Peyda olan hezeyanı silse bir dokunuşta
Aşk makamı sicilinde beyhude bir imge,
Göreceli mekânların en sivri dili iken
Şu cebi yırtık cübbe.

Hanidir arsız bir söylenceden arda kalan,
Yerli yersiz bir dokunuşa meyleden,
İsi dipsizliğin tek hamlede son bulan,
Yine de yitip gitmelerin kilidi iken
Kapalı açılmamak üzere.

Yıkık bir mabet kadar konuşlandığım anlamsızlığı
Soluk tenli ikrarında nöbete durmak olsa da
En muhalif işkence.

Tahammülsüzlüğün esir aldığı yürek kampında
Tahayyülü en zor ikilem tüm o yansılardan türeyen,
Bilinmezliğin pervazında ahkâm kesen bir bulut,
Dağınık aklın kelamı olsa da üç beş cümle
Ve saklı nefretin derinden soluyan öfkesine

Çalakalem bir dokunuşla...

En metruk tecelli Őu pervasız gönlün kıyama
Durduğu anlık bir hezeyan payidar olan
Ve ansızın soluduğum o gülüşün yüzü hürmetine,
Damgaladığım zarfı yürek sesimle titretirken
Gök kubbeyi, soluk bir bestede sakladım gamı,
Sığdırıp ömrün tekerine.